

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף י"א עמוד ב

חכם	לגבי	הסבר
רבי יהודה בכור בהמה חכמים שזקוק להקזת	אם תתיר הקזת דם במקום שלא עושים מום- יעשה במקום שעושים מום. אם לא תתיר הקזת דם בכלל יבוא לעשות ללא היתר.	
שואלים- אומרים	סירוק ורחיצת בהמה למניעת צער	תשובה- זה לא
לרבי יהודה שאדם בהול על פעולה את רבי יהודה חכמים מסקנה בהול על ממונות ממונו? (הגדרות: קידור- לקדד הבהמה אסור אסור- לא בהול אלא צער קטנים, קירצוף- גדולים).	לקדד הבהמה אסור לקרצף הבהמה מותר אסור	לבהמה בלבד, ואין מבאן שאלה.
שואלים- רבי יהודה	תשובה	
	לחם- עלול להתבלבל	
	למה בחמץ הוא גזר ואילו קידור וקרצוף לא קידור בקרצוף לא גזר? מתבלבל.	

הסבר א' ב' דף י"א עמוד ב' מסכת פסחים משנה גמרא - פרק ראשון - זמני אכילה ושריפת חמץ בערב פסח, דיון בעדויות על אירועים כאשר זמן האירוע אינו חופף.

תנא	אכילת חמץ י"ד ניסן	מאכיל לבהמתו	שריפת חמץ ב"ד ניסן
רבי מאיר	עד סוף שעה 5	בתחילת שעה שישית	
רבי יהודה	עד סוף שעה 4	עד סוף שעה 5	בתחילת שעה שישית
חכם	סימן לנ"ל	מונחות 2 על איצטבה	מונחת 1
רבי יהודה	חלות תודה פסולות במקדש	אוכלים חמץ	לא אוכלים שורפים
חכם	חולין	תרומה	שריפת חמץ ב"ד ניסן
רבן גמליאל	עד סוף שעה 4	עד סוף שעה 5	בתחילת שעה שישית
מקרה	עד א'	עד ב'	מסקנה

זמן אירוע	ב' - יודע שחודש קודם 30 יום.	ג' - לא יודע שחודש קודם 30 יום.
זמן אירוע	ב' - יודע שחודש קודם 30 יום.	ג' - לא יודע שחודש קודם 30 יום.
זמן אירוע	ב' - יודע שחודש קודם 30 יום.	ג' - לא יודע שחודש קודם 30 יום.
זמן אירוע	ב' - יודע שחודש קודם 30 יום.	ג' - לא יודע שחודש קודם 30 יום.
זמן אירוע	ב' - יודע שחודש קודם 30 יום.	ג' - לא יודע שחודש קודם 30 יום.

נימוק	חכם	חכם	אדם	אירוע
שעה 5 השמש במזרח, שעה 6 השמש במערב	רבי יהודה	רבי מאיר	לא טועה	בסוף 2, ואמר תחילת 3.
	רבי יהודה	רבי מאיר	טועה חצי שעה	עד א': 3, 30, 3, 30, 4, טעה 1/2 שעה, עד ב' אמר 5 בתחילת 5 טעה 0.5 שעה לאחור.
	רבי יהודה	רבי מאיר	טועה שעה	בסוף 2, או תחילת 3.
	רבי יהודה	רבי מאיר	טועה שעה ומשהו	מעשה היה או בסוף 3 או בתחילת 5
	רבי יהודה	רבי מאיר	טועה שעה ומשהו	ואחד טעה שעה ומשהו.

תוספות מסכת פסחים דף י"א עמוד ב

זה ידע בעיבורו של חדש - וה"ה דה"מ למימר זה ידע בחסרונו של חדש וזה לא ידע דחדש שעבר חסר היה והקשה ריב"א ומה אלו דייקין בהני סהדי דתרייהו ידעי בעיבורו של חדש וה"ל עדות מוכחשת ואין ניקום וניקוטל מספיקא דהכי פריך בסמוך אף על גב דבפ' בן סורר (סנהד' טז.) דייק מהכא דרובא דאינשי עבידי דטעי בעיבורא דירחא מ"מ מה נפסיד אם נדקדק בהם וי"ל דהכא דייקין בהו שפיר כיון דשיילי להו באיזה יום וקמיכווני ליום אחד ש"מ שזה לא ידע ומ"מ שפיר מוכיח בבן סורר (שם) מהכא דאזלין בתר רובא דיני נפשות דרובא טעי בעיבורא דירחא דאי לא אזלי' בתר רובא כיון שזה אומר בשנים וזה אומר בשלשה מיד ה"ל מוכחשין וכי הדר מכוונים ליום אחד ה"ל חוזר ומגיד תדע דהא אחד אומר בג' ואחד אומר בה' עדות בטלה אף על פי שמכוונים ליום אחד ולא אמרינן דטעו בשני עיבורים דבתרי עיבורי לא טעו אינשי וחשבינן להו חוזר ומגיד.

אחד אומר בשתי שעות - וא"ת אמאי עדותן קיימת אילו דייקין בהני סהדי הא דקאמר שנים בתחילת שתיים וה"ל קודם הנץ החמה ועדותן בטלה כדאמר לקמן דתחילת שעה שניה קודם הנץ החמה הוא דמהלך אדם ביום עשר פרסה שהן מ' מילין ומעלות השחר עד הנץ החמה מהלך ה' מילין כדאמר במי שהיה טמא (לקמן צג:) וזה עולה לשעה ומחצה וי"ל כשזה אומר קודם הנץ החמה וזה אומר לאחר הנץ החמה דמדקדקין בהנץ לא טעו אינשי אבל הני לא דקדקו אלא בשעות ואין בני אדם בקיאים בשעות וסבורין שהשניה התחילה אחר הנץ החמה.

על ממונו, אמרינן: אי שרית ליה במקום שאין עושין בו מום - אתי למעבד במקום שעושין בו מום. ורבנן - כל שכן, דאי לא שרית ליה כלל - אתי למעבד. ומי אמרינן לרבי יהודה אדם בהול על ממונו? והתנן, רבי יהודה אומר: אין (מקדרין) + מסורת הש"ס: [מקדרין] + הבהמה ביום טוב - מפני שהוא עושה חבורה, אבל מקרצפין. וחכמים אומרים: אין מקדרין, אף אין מקרצפין. ותניא איזהו קידור ואיזהו קרצוף? קידור - קטנים, ועושין חבורה. קרצוף - גדולים, ואין עושין חבורה! - התם דאי שביק ל' מייט - אמרינן: אדם בהול על ממונו, הכא אי שביק ליה - צערא בעלמא הוא - לא אמרינן: אדם בהול על ממונו. ורבי יהודה, מאי שנא גבי חמץ גזר ומאי שנא גבי קרצוף דלא גזר? - לחם בלחם - מיחלף, קידור בקרצוף - לא מיחלף.

חלק א' ב' במסכת פסחים דף י"א עמוד ב'

משנה. רבי מאיר אומר: אוכלים כל חמש, ושורפין בתחלת שש. רבי יהודה אומר: אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש. ועוד אמר רבי יהודה: שתי חלות של תודה פסולות מונחות על גב האיצטבא, כל זמן שמונחות - כל העם אוכלין, ניטלה אחת - תולין, לא אוכלין ולא שורפין, ניטלו שתיהן - התחילו כל העם שורפין. רבן גמליאל אומר: חולין נאכלין כל ארבע, ותרומה כל חמש, ושורפין בתחלת שש.

גמרא. תנן התם: אחד אומר בשנים בחדש ואחד אומר בשלשה - עדותן קיימת, שזה יודע בעבורו של חדש וזה אינו יודע בעבורו של חדש. אחד אומר בשלשה ואחד אומר בחמשה - עדותן בטלה. אחד אומר בשתי שעות ואחד אומר בשלש שעות - עדותן קיימת, אחד אומר בשלש ואחד אומר בחמש - עדותן בטלה, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: עדותן קיימת. אחד אומר בחמש ואחד אומר בשש - עדותן בטלה, שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב. אמר אביו: כשתמצא לומר, לדברי רבי מאיר - אין אדם טועה ולא כלום, לדברי רבי יהודה - אדם טועה חצי שעה. לדברי רבי מאיר אין אדם טועה ולא כלום, מעשה כי הוה במיפק תרתין ומעיל תלת, והא דקאמר שתיים - בסוף שתיים, והא דקאמר שלש - בתחלת שלש. לדברי רבי יהודה אדם טועה חצי שעה, מעשה כי הוה - בפלגא דארבע הוה, והאי דקאמר שלש - בסוף שלש וקטעי פלגא דשעתא לקמיה, והאי דקאמר חמש - בתחלת חמש וקטעי פלגא דשעתא לאחוריה. איכא דאמרי, אמר אביו: כשתמצא לומר לדברי רבי מאיר - אדם טועה משהו, לדברי רבי יהודה - אדם טועה שעה ומשהו. לדברי רבי מאיר אדם טועה משהו, מעשה כי הוה - או בסוף שתיים הוה או בתחלת שלש, וחד מינייהו טועה משהו. לדברי רבי יהודה - אדם טועה שעה ומשהו, מעשה כי הוה - או בסוף שלש או בתחלת חמש.

רש"י מסכת פסחים דף י"א עמוד ב

על ממונו - כהן זה בהול על הבכור שלא ימות. כל שכן - הואיל ובהול הוא, אי לא שרית ליה במקום שאינו עושה בו מום - עובר על דברין ועושה, ושוב אין נהר בין מקום מום לשלל במקום מום, דסבור שהכל שוה. מקדרין - אשטרל"ד (+צריך להיות אשטרל"ר) לסרק, לקרצף. מקרצפין - כדפרשינן, בכלי ששינו גסות ואינו עושה חבורה, דחובל בבעלי חיים אב מלאכה היא, קתני מיהת אבל מקרצפין - אלמא לא גזר מתוך שאדם בהול, אי שרית ליה קירצוף - עביד קידור, לפי שהטיט מכחיש את הבהמה ומצערה. לא מיחלף - ורבנן סברי: מיחלף. משנה. ושורפין בתחלת שש - ואף על גב דכל שעה ששית מדאורייתא שריא - גזר רבנן עלה דילמא טעי, וסבור על השביעית שהיא ששית, אבל אחמישית לא טעי למימר על השביעית שהיא חמישית, ומותר. תולין כל חמש - ואינו אוכל, דטעי וסבור על שביעית שהיא חמישית, ומיהו, לשרוף אינו צריך, ומאכיל לבהמתו, אבל ששית - אף בהנאה אסור מדרבנן, גזירה משום שביעית. שתי חלות - של חמץ. של תודה פסולות - ובגמרא מפרש מאן פסלינהו. היו מונחות - בכל ערב פסח. על גב האיצטבא - סטיוו שהיה בהר הבית, ששם מתקבצין ויושבין בני אדם, והיו רואין אותן לסימן. ניטלה אחת מהן - בתחלת חמש בא שליח בית דין ונטל האחת. ותרומה כל חמש - דאסור להפסיד קדשים בידיים כל זמן שיכול לאוכלן. ושורפין בתחלת שש - דהא ודאי רובא טעו בין שש לשבע. גמרא. אחד אומר בשנים בחדש - הרג זה את הנפש, ואחד מן העדים אומר: בשלשה